

Ar trebui să fim ascultători de Dumnezeu

Versete călăuzitoare: 2 Samuel 6.6,7

2 Samuel 6.6,7: Uza a întins mâna spre chivotul lui Dumnezeu și l-a apucat, pentru că boii erau să-l răstoarne. Și mânia Domnului s-a aprins împotriva lui Uza; și Dumnezeu l-a lovit pe loc pentru că își întinsese mâna spre chivot și a murit acolo, lângă chivotul lui Dumnezeu.

Această întâmplare serioasă este de mare importanță pentru noi, cu toate că de atunci au trecut trei mii de ani. Ea subliniază următorul principiu: lucrarea Domnului trebuie făcută în conformitate cu Dumnezeu, și nu după părerea noastră, cum considerăm noi că ar fi cel mai bine. Evident chivotul legământului era în pericol să cadă de pe car, și de aceea părea justificat să previi acest pericol.

David a planificat să aducă chivotul lui Dumnezeu în mijlocul lui Israel, după ce timp de un secol a fost departe. Gândul acesta era absolut corect, însă David nu a ținut seama de cerințele Scripturii: chivotul trebuia purtat numai pe umerii leviților și nu altfel [Deuteronomul 10.8; 31.9]. Dispoziția lui de a transporta chivotul cu un car nou părea să fie un progres, dar aceasta nu era metoda lui Dumnezeu; drept urmare *un singur* pas greșit a condus la următorul pas greșit. Dacă chivotul ar fi fost transportat așa cum a rânduit Dumnezeu – și anume, pe umerii leviților -, nimeni nu ar fi trebuit să poarte grijă de siguranța chivotului legământului. Poporul lui Dumnezeu și conducătorii lui trebuiau să învețe că Domnul poartă grijă de interesele Lui proprii. Cu mai mult de o mie de ani mai târziu au eșuat ucenicii Domnului Isus: în timp ce pe Marea Galileii urla furtuna, El dormea în mica corabie [Marcu 4.37-41], și ucenicii nu au înțeles că în prezența Domnului nu putea să li se întâmple nimic rău. El era desăvârșit de capabil să se ocupe de interesele Lui proprii, și interesele ucenicilor erau de nedespărțit legate cu interesele Sale. Fără îndoială aceasta a fost simțământul lor, atunci când El S-a sculat și a liniștit furtuna!

Cât de des suntem ispitiți să ne amestecăm în lucrarea Domnului, prin aceea că o conducem după propria noastră imaginație. Probabil nu suntem foarte exersați în a cunoaște dacă Dumnezeu aprobă sau nu felul cum procedăm noi. Dacă nu este conform gândurilor Sale, probabil El nu execută o astfel de sentință față de noi, așa cum a făcut cu Uzia; cu toate acestea fapta noastră Îi displace la fel ca cea a lui Uzia, și la scaunul de judecată al lui Hristos va primi o sentință asemănătoare.

De aceea Scriptura ne cere: „Străduiește-te să te prezinți pe tine însuși lui Dumnezeu încercat și găsit bun” (2 Timotei 2.15). Nimic altceva nu merită osteneala. „Ia seama la tine însuși și la învățătură” (1 Timotei 4.16); aceasta înseamnă, noi trebuie să ne verificăm critic cu privire la învățătură.

Probabil putem declara în întregime pozitiv felul nostru de a proceda – comparat cu gândirea lumească; însă aceasta va fi total în zadar, dacă acest fel de a proceda nu este în concordanță cu învățătura. Cu alte cuvinte: „credința, dată sfinților odată pentru totdeauna” (Iuda 3) este încă valabilă – cu toată perioada de timp lungă care a trecut de atunci. Căci ea este lucrarea Aceluia, „la care nu este schimbare sau umbră de mutare” (Iacov 1.17).